

Β'. Θεοφάνης ὁ Ξενάκης (1617-32), Κύπριος τὴν πατρίδα, μαθητὴς ἐν Βενετία γινόμενος Θεοφίλου τοῦ Κορυδαλέως, ὕστερον δ' ἐφημέριος, καὶ διδάσκαλος, καὶ ἱεροκέρυξ. Τούτου μὲν Φιλαδελφείας χειροτονηθέντος, ἡ τῶν Ἐνετῶν Γερουσία, εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην διὰ τὴν περὶ τοὺς ἐνταῦθα Ὀρθοδόξους πνευματικὴν αὐτοῦ φιλοστοργίαν, ἐφιλοδώρησε μὲν αὐτὸν διὰ πολυτίμου Σταυροῦ, ἵνα ἐκ διχδοχῆς φορῶσιν οἱ Πατριάρχαι δικπαντός (62)· πρὸς Ἐκθεσιν δέ τινα τοῦ ἐν Βενετία παπικοῦ πρέσβεως κατὰ τῶν ἐν Βενετία Ὀρθοδόξων (ἦν ὁ Σεβήρος δὴ τελευτήσας) ἀπήντησε, τῇ 14 Μαΐου 1622, ὅτι, ἐπειδὴ ἐξ ἀνάγκης μετεκαλέσατο εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἰκανὴν Ἑλλήνων Στρατιωτῶν ποσότητα, ἀείποτος ὠφελίμων τῇ Ἀριστοκρατίᾳ, οὕτω δέον ἦν, ἵνα ἀνέπαφος μένη τῆς θρησκείας αὐτῶν ἡ ἐλευθερία, ὡς περ καὶ ἡ τῶν λοιπῶν ἐν Βενετία Γραικῶν, μηδ' ἐνοχλῆται δι' ἀλλοιώσεων καὶ βιασμῶν τὸ παράπαν, πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων καὶ ζημιῶν ἐν τῷ Κράτει· καὶ ὅτι, οὐ δυνατὸν ἐκκλίνειν τοῦ τοιοῦτου πολιτεύματος, τοῦ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας αὐτῆς ἐπικρατείας ἐπίσης τηρουμένου, ὡς πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Ἐπὶ τοῦ Θεοφάνους ἡ Ἀδελφότης ἐθέσπισε (14 Μαρτ. 1617) ἵνα μηδεὶς, μετὰ Σεβήρον, Ἀρχιερεὺς ἐπεμῆῃ εἰς ἐκλογὴν Ἐρημερίων.

Γ'. Νικόδημος ὁ Μεταξᾶς (1632-35)

Κεφαλλην, πρώην Κεφαλληνίας και Ζακύνθου
Αρχιεπίσκοπος γενόμενος τῷ 1631, προχειρι-
σθείς δὲ Φιλαδελφείας ἐν Βενετία εύρισκόμενος.
Πρῶτος δὲ Τυπογραφεῖον συνέστησεν ἐν Κων-
σταντινουπόλει, ἐκεῖσε μεταθῶς ἐκ Λονδίνου τῷ
1627. Ἐχων δὲ συνεργὸν εἰς τοῦτο και τὸν πα-
ρνόμως συκοφαντηθέντα και καταδιωχθέντα ὑ-
πὸ κακοδόξων τινῶν, συγκακουργούντων τοῖς
Λουθηροκαλθεῖνοις, μακάριον Πατριάρχην Κύριλ-
λον τὸν Δούκριν, ἐξέδωκε τ' ἀναγκαῖα τῆς εὐ-
σεβοῦς διδασκαλίας βιβλία (68)· δι' ὧν ἀνηροῦντο
ζιζάνια, ὅσα τότε διέσπειρον οἱ τῆς Ὁρθοδοξίας
πολέμιοι Ἰησουῖται (64). Ἀλλ' οὔτοι τὸν μὲν
πολυπαθῆ Πατριάρχην πλεκτάναις διέβηλον, ὡς
ὑδριστὴν δῆθεν τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας·
τὸ δὲ Τυπογραφεῖον τοῦ Ἱερομονάχου Μεταξῆ
κατηλέφισαν, και τὰ στοιχεῖα διεσκόρπισαν, μό-
λις δικωφθέντος τοῦ Τυπογράφου. Προφρασιζόμε-
νος δὲ τὸ ἀσθενές τῆς υἰείας αὐτοῦ, πρητήθη
μετὰ τριετίαν τὴν καθέδραν, τῇ 4 Φεβρουαρίου
τοῦ 1635, ἀποτυχῶν τοῦ σκοποῦ, ἵνα και τὰς
δύο εἰς μίαν συνάψῃ, τὴν τε Φιλαδελφείας και
τὴν Ζακύνθου και Κεφαλληνίας (65).

Δ'. Ἀθανάσιος ὁ Βελερικανὸς (1635-56),
πρώην Κυθήρων Ἐπίσκοπος. Ἐποίμανε δὲ οὗ-
τος θεαρέστως οὐ μόνον τὰς ἀνατολικὰς τῆς τε
Δαλματίας και Ἰστρίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ και
τοὺς Ἱερεῖς ἐκείνους ἐχειροτόνει, καθ' ἣν ἔλαβε
Πατριαρχικὴν ἐξουσίαν, και αὐτοὺς δὲ τῆς τε

Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας τοὺς Ἐπισκόπους· Ἀπήλαυσε δὲ παρὰ τῆς Βενετικῆς Σύγκλητου τὰ τε εἰσοδήματα τῆς ἐν Κρήτῃ Παναγίας τοῦ Ἀγκυράθου, καὶ τὰ τῆς ἐν Ζακύνθῳ Ἐκκλησίας τῆς Ὁδηγητρίας, ἀμφοτέρων ὄντων δικαιωμάτων τῆς τῶν Βενετῶν Αὐθεντίας (66).

Α'. Μελέτιος ὁ Χορτάκης, Ῥεθύμνιος (1657-77), πρῶην ἐφημέριος καὶ ἱεροκήρυξ, καὶ διδάσκαλος τῆς Κοινότητος (*)· ἀνὴρ σεμνὸς καὶ εὐπαίδευτος, τῆς τε θεολογίας καὶ τῆς λατινικῆς φιλολογίας ἐγκρατέστατος· οὐ καὶ τὸ, Περὶ Ἱερωσύνης, τύποις ἐκδοδομένον. Εἰς τοῦτον ἢ Σύγκλητος ἐχορήγησε, παρὰ τ' ἄλλα, καὶ ἰσόβιον εἰσόδημα, τὸ τῆς ἐν Κερκύρα Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Μωραϊτῶν.

Σ. Μεθόδιος ὁ Μορώνης (1677-79), τὸ γένος Κυδώνιος, πρῶην Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχης. Παραιτηθεὶς, μετὰ διετίαν, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κατέφυγεν εἰς Ζάκυνθον τῷ 1671, ὅπου καὶ ἀπέβλεπεν εἰς πνευματικὴν, ὡς δῆθεν ἐαυτῷ προσήκουσαν, δικαιοδοσίαν. Ἀντέστη δὲ ἡ τῶν Βενετῶν Γερουσία, ἐπιστείλασα περὶ τούτου πρὸς τὸν Γενικὸν ἐπὶ θαλάσσης Προνοητὴν (General da Mar) τῆς 19. τοῦ Σεπτεμβρίου 1671. Φθάσαντος τοῦ Μεθοδίου εἰς Βενετίαν, μόλις ἀποβιώσαντος τοῦ Χορτάκη, φοβηθεὶς ὁ δυτικὸς πατριάρχης, μήπως ἐκλεχθῆ πα-

Οἱ ψηφίσαντες αὐτὸν Ἀδελφοὶ ὡσεὶ 331.

ρὰ τῆς Κοινότητος, πᾶσαν κατ' αὐτῆς κατηγορίαν ὑπεκίνησε, προσεπιδεικνύων τὴν μὲν ἐνδεχομένην ἐκλογὴν, ὡς πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀξίωμα ἀπρεπῆ, τοὺς δὲ Γραικοὺς κατὰδικάζων, ὡς δημοσίως φέροντας, παρὰ τὸ εἰωθὸς, εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας τὰ Ἅγια, καὶ ἑτερόδοξα συνοικέσια ἐκτελοῦντας, καὶ παραβεχομένους φοιτῶντα εἰς τὸ ἐλληνικὸν διδασκαλεῖον τὰ δυτικὰ παιδία, ὅπου καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἐκινδύνευον. Καὶ ὁμῶς ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο, κατ' ἀρέσκειαν τῆς τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Γερουσίας· ἦτις (τῆ 15. Γανουαρ. 1677) κατεπράυνε, δι' ἀπλῶν καὶ ἀτεκμάρτων λόγων, τὸ εὐερέθιστον τοῦ παπικοῦ Λεγάτου, τοῦ καὶ τὸν Μεθόδιον ἀποφαινομένου σχισματικόν, καὶ ἀκαταλλήλους δύο πατριάρχας ἐν Βενετία, καὶ τοὺς Ἑλληνας ὑπὲρ τὸ δέον ἐλευθέρους. Πρὸς δὲ τὸν ἐν Ῥώμῃ Πρέσβυν ἐπιστέλλουσα (28. Μαΐου 1678) ἐπέτρεπεν αὐτῷ, ἵνα καὶ τὸν διὰ τοῦτο παροργισθέντα Ἰννοκέντιον τὸν ΙΑ'. βεβαιώσῃ περὶ τῆς ἐχυτῆς εὐσεβείας πρῶτον, εἶτα καὶ τοῦ πρὸς τὸν Ἀγιώτατον σεβασμοῦ, καὶ ὅτι οὐδεμίαν εἰς τὰ ἱερὰ κεινοτομίαν ποιεῖ, καὶ ἐξῆς τὰ τῆς ἀύλοτυπικῆς ῥητὰ (67). Ὁ δὲ Μεθόδιος ἡσύχως διοικήσας ἔτη δύο, ἐτελεύτησεν.

Ζ'. Γεράσιμος ὁ Βλάχος (1679-85)
Κρήτης, ἐλθὼν εἰς Βενετίαν κατὰ τὸ 1656, (*) καὶ

(*) Γεράσιμος Βλάχος ἐν Κρήτῃ—1652—53—54
1655· ἐν Βενετίᾳ—1656—57—58—59—60—61—62· ἐν

χρημασίαις ἔνταυθα ἐφημέριος, ἱεροκήρυξ, καὶ διδάσκαλος τῆς Κοινότητος, ἐψηφίσθη Φιλαδελφείας, ἡγουμενεύων ἀπὸ τοῦ 1664 ἐν τῷ ἐν Πλατιουπόλει τῆς Κερκύρας Μοναστηρίῳ τῆς Θεοτόκου, ὅπου αὐτὸν διεδέχθη ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἀρτέμιος ὁ Κκαλλούδης. Ἰπῆρξεν ἀνὴρ πολυμαθέστατος, καὶ πολλῶν γλωσσῶν ἐγκρατής, καὶ θεομὸς τῆς Ὁρθοδόξιας ὑπέρμαχος. Κατέλιπε δὲ καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην, καὶ συγγράμματα αὐτοῦ πλεῖστα εἰς τὴν Ἀδελφότητα, (ἧν καὶ τινὰ τύποις ἐξεδόθησαν), ὁσίως καὶ θεαρέστως ποιμένας τὴν Ἐκκλησίαν.

II. Μελέτιος ὁ Ὑπάλλδος. (1685-1713). Ἰδοὺ πάλιν σκηναὶ πολυτάρχου ἐν μέσῳ τῆς Ὁρθοδόξου Κοινότητος, ἰδοὺ πάλιν ὀδύνη τῆς φιλοσόφου Μητρὸς ἡμῶν, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὅντως λυπηρότατον ἐπιχείρημα ἢ ἐκθεσις τῶν παροχθύνων τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας ἀποτελεσμάτων, καὶ τῶν ἀπειρῶν κακῶν, ὅσα πολλάκις μηχανᾶται καὶ συμπυκνοῖ κατὰ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν ἱερωτέρων τῆς κοινωνίας θεσμῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἱκανὰς πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχομεν περὶ τῆς ἀπαισίου ταύτης ὑποθέσεως μαρτυρίας, καὶ ἄλλοθεν τὰ πλεῖστα τῶν καθεκάστων ἠγνόησαν οἱ ἄχρῳ τοῦ νῦν καθιστορήσαντες, διὰ τοῦτο ἀναγκαστὸν νομίζομεν, ἵνα καὶ τοῖς γνωστοῖς τὰ ἄγνωστα ἐπισυνάψωμεν.

Κερκύρα—1664—65—66—αι—1679· ἐν Βενετίᾳ—1679.
αι 1685.

Ματθαῖος οὖν (οὕτως ἐν λαϊκοῖς ἐκαλεῖτο) ὁ ἐκ τῆς οἰκογενείας Ἰζανῆ Ἰυπάλδος, ἱεροκήρυξ πρότερον, εἶτα καὶ διδάσκαλος τῆς Φλαγγινείου Σχολῆς, ἀνὴρ μὲν παιδείας οὐκ ἄμοιρος, ματαιόφρων δὲ καὶ ἀγνώμων πρὸς τὴν εὐεργετήσασαν αὐτὸν Ἀδελφότητα· ὁ καὶ πρὸς τὸ ἴδιον ἐχυτοῦ συμφέρον στυγερά καὶ ἀθέμιτα δραματούργησας· ἐγεννήθη ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας (πιθανῶς ἐν χωρίῳ λεγομένῳ Ἰυπαλλάτα) κατὰ τὰ 1648, ἐξ Ἀντωνίου καὶ Κορνηλίας Μπερλιγκῆ (β8). Ἀνατραφεὶς παιδιόθεν ἐν κόλποις τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔφθασεν εἰς Βενετίαν, ὅπου τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων τὸ στάδιον διέτρεξεν, ὡς τρόφιμος, ἐν τῇ Φλαγγινεῖῳ Σχολῇ, εἶτα καὶ ἐν Παταύῳ.

Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ χειροτονηθεὶς ἱεροδιάκονος, ἐδόθη εἰς ἐκπαίδευσιν τῆς τοῦ τε Ληξουρίου καὶ τοῦ Φρουρίου νεολαίας. Ἐκεῖθεν δὲ πάλιν μεταβὰς εἰς Βενετίαν, προεβιβάσθη, εὐνοούμενος παρὰ πάντων τῶν ἐκεῖσε Ὀρθοδόξων, εἰς τὸ τῆς Ἱερωσύνης λειτούργημα, γενόμενος καὶ τοῦ Ναοῦ ἱεροκήρυξ, καὶ διδάσκαλος ἐν τῷ τοῦ Φλαγγίνου Φροντιστηρίῳ. Ἀποβιώσαντος δὲ Γερασίου τοῦ Βλάχου, ὕψωσεν αὐτὸν ἡ Ἀδελφότης παμψηφεί εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν τῆς Φιλαδελφείας ἀξίωμα, τῇ 28 τοῦ Μαρτίου 1685· ἡ δὲ Γερουσία ἐχορήγησεν αὐτῷ, ὡς περ καὶ τοῖς προκατόχοις, τὰ εἰσοδήματα τῆς ἐν Κερκύρᾳ Μονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου

τῶν Μωραϊτῶν, γράψασα συγχρόνως καὶ εἰς Κων-
σταντινούπολιν, πρὸς ἀποστολὴν τῶν Πατριαρ-
χικῶν ἐκδόσεων. Ἐνέκρινε μὲν τὴν ἐκλογὴν ταύ-
την ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαι· καὶ, συ-
ναινέσει αὐτῆς, προσεκάλεσεν ἡ Γερουσίαι ἐκ Κερ-
κύρας, ὅπου κατὰ συγκυρίαν παρῆσαν, τὸν τε
Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου Κλήμεντα, καὶ τὸν
Μαΐνης καὶ Καλαμῶν Παρθένιον, πρὸς χειροτο-
νίαν τοῦ ὑποψηφίου Μελετίου· ἡ δὲ τελετὴ ἐ-
γένετο τῇ 28 τοῦ Μαρτίου 1686 (69). Ὑλά-
κτησε κατὰ τούτων ὄλων ἡ ἔδρα τῆς Ῥώμης,
ἡ ἀκαταπαύστως σχεδὸν θηρωμένη κράτους ἐνέρ-
γειαν ἐπὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἰταλίαν Ὀρθοδόξους,
ὡς ἀπαξάπαντας αὐτοῦ· ἑαυτῇ νομίζουσα ἀδια-
κρίτως ὑποτεταγμένους. Πλὴν ἐπεστόμισεν αὐ-
τὴν ὁ βενετὸς Πρέσβυς Ἰωάννης ὁ Λάνδος, δι-
ἐξαγωνίων καὶ φρονίμων λόγων προσαποδείξας
Ἰννοκεντίῳ τῷ ΙΑ΄ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὡς
ἡ δ ἡ π ε π ε ρ α σ μ ἔ ν η ν (70). Ἐν τοσοῦτῳ
ἔφθασαν αἱ παρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐκ-
δόσεις (10 τοῦ Ὀκτωβρ. 1687), δι' ὧν ὁ Πανα-
γιώτατος Διονύσιος ἐπιβεβαίωσεν τῆς χειροτονίας
τό, τε νόμιμον καὶ κανονικόν, ὡς γενομένης
κατ' ἄδειαν καὶ συναίνεσιν τοῦ πρὸ αὐτοῦ Πα-
τριάρχου Ἰακώβου· ἔφθασε δὲ καὶ Γράμμα Πα-
τριαρχικόν πρὸς τὸν χειροτονημένον Μελέτιον,
(18 τοῦ Αὐγούστου 1687), παραινοῦν αὐτὸν
« τηρεῖν, κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον, ὅσα περὶ
» δόγματα νενομίσται, ἦθη τε, καὶ τάξεις ἀ-

» κρωτηρίαστα, κατὰ τὴν θείαν ἀποστολικὴν
» καὶ πατροπαράδοτον διδασκαλίαν. »

Φέρε, ἰδῶμεν εἰ οὗτος ἐτήρησε, καὶ ὅπως
ἐτήρησε, τὰ οὐράνια τῆς φιλοστόργου Μητρὸς
ἐντάλματα. Ἄξιός ὢν διάδοχος τοῦ τε Μονεμ-
βασίας Ἀρσενίου, καὶ Νικολάου τοῦ Τριζέντου
(περὶ ὧν ἀρκούντως ἐρρήθη ἀνωτέρω), κατα-
χθονίῳ κινούμενος κενοδοξία, ὠνειροπόλησε καρ-
δινάλειον πορφύραν, ἢ μᾶλλον, ὡς ἐξ ἐγγράφων
μαρτυριῶν ἀποδέδεικται, ἀπόλυτον αὐθεντείαν
ἐφ' ὅλας τὰς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνατολικὰς Ἐκ-
κλησίας, διανοούμενος ἐνώπιον τῶν ἐκεῖσε Ὀρθο-
δόξων Ἑλλήνων εἰς τὴν παπικὴν Ἱδραν. (71)
Ἰῆχε δὲ καὶ ἐπὶ τούτῳ ἀλληλογραφίαν μετὰ
τοῦ Καρδινάλεως Κολλορέδου καὶ μετὰ τῶν Ἰη-
σουϊτῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Ἰωάννης
Ἀγδρέας, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἑταιρίαν ταύτην
τῷ 1707 (72). Ἐγραφε δὲ καὶ πρὸς τὴν βενε-
τικὴν ἐπὶ τῆς Βλασφημίας Ἀρχὴν, καταδηλῶν
τὸν ἑαυτοῦ σκοπὸν δι' Ἐκθέσεως, οὕτως ἀρχο-
μένης· *Da quando nel Concilio di Firenze*
κτλ. Πρὸς ἦν ὁ Ἀββᾶς Φαρδέλλας, δεόντως ἀ-
πήντησε δι' ἑτέρας· *È costume d' ogni ingiu-*
sto pretendente κτλ. Τοῦτο δὲ τοῦ μᾶλλον
Μισαδελφίας, ἢ Φιλαδελφείας, σατανικὸν τόλ-
μημα ἠσπᾶσθη σκιρτώσῃ ἢ Ῥώμῃ, παρ' ἧς καὶ
ἰσοδίου συντάξεως καὶ παχυτέρων συμπερόντων
ὑποσχέσεις ἔλαβεν ὁ ἀλιτήριος. Ἀποσκιρτήσας
ἐκ τοῦ ἐνὸς σώματος τῶν Ὀρθοδόξων πιστῶν,

ἐναπέθετο, διὰ τοῦ ἐν Βενετία φράτορος τοῦ Σάν Φιλίππου Νέρη Ἰωάννου Βαπτιστοῦ Μπεδέττη, εἰς χεῖρας τοῦ παπικοῦ Λεγάτου, ἔγγραφον τῆς Ῥωμάνας πίστεως ὁμολογίαν (73). Καὶ ἤρξατο μὲν ἐπ' Ἐκκλησίαις ταραττων καὶ κεινοτομῶν, ἐνθεν μὲν σφετεριζόμενος τὸ ἀνέκαθεν τῶν Ἐφημερίων ἔθος τοῦ ἀγιάσαι τὰ "Υἷδατα, κατὰ τὴν σωτήριον τῶν Θεοφανείων ἡμέραν, ἐνθεν δὲ τὸ συστατικὸν τῆς Ἀδελφότητος δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν Ἐφημερίους, οὓς καὶ ἤθελεν ἐαυτῷ συμφρονοῦντας, βιαστικῶς συνεφελκῶν πρὸς τὴν ἐαυτοῦ πλάνην τοὺς ἐκ τῶν ἀσθενεστέρων ἱερεῖς τε καὶ λαϊκοὺς (1698-1699) (74).

Ἐπὶ τοιούτοις τολμήμασι συνεταράχθη καὶ συνεθόρῦβησεν ἡ Κοινότης, θεωρῶσα ἐαυτὴν καιρίως κατατοξευθεῖσαν ὑπὸ τοσαύτης ἀγνωμοσύνης καὶ παρανομίας, καὶ παρέστησεν ἀμέσως τῷ τῶν Συμβούλων Συλλόγῳ (Collegio) τῇ 18 τοῦ Αὐγ. 1699 ἀναφορὰν κατὰ τῶν τολμηρῶν τοῦ Μελετίου καταχρήσεων, συνεπιμαρτυροῦντων κατ' αὐτοῦ καὶ πλείστων τῆς Κοινότητος Ἀδελφῶν.

Ἐκδίκησιν δὲ σοφισάμενος τότε ὁ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐλευθερίας προδότης, χωρεῖ πρὸς τὰ προσωτέρω. Καὶ δὴ, ἐξεγείρας ἐκ τοῦ σκότους τῆς λήθης, διὰ τοῦ Προνοηταῦ Ἀλοῦσίου τοῦ Μωροζίνη, τὰ, περὶ ὧν εἶπομεν ἀνωτέρω, θεσπίσματα τοῦ 1534 καὶ 1542, κατηνάγκαζεν εἰς ξένου δόγματος ὁμολογίαν τοὺς ἐν τῷ Νεῶ συλλειτουργοῦντας αὐτῷ ἱερεῖς· ὧν εἰς πα-

ραδοχὴν ὑπέζευξεν ἡ Διοίκησις τὴν ὀρθόδοξον Ἀδελφότητα, ἀποποιουμένην μὲν ἤδη πᾶσαν Ἐφημερίων ἐκλογὴν, πάντα δὲ λίθον δικαστικῶς κινουῦσαν εἰς μάτην, πρὸς παύσιν τῶν δυσμενῶν τούτων ὕβρεων.

Ἐν τοσοῦτῳ, φθάσας ἐκ Ῥώμης ὁ κρῆς Φραγκισκάνος Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Μινύρων, ὁ καὶ φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Μελετίου, ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὴν γνώμην Κλήμεντος τοῦ ΙΑ΄, ὅπως, συμφώνως ἐαυτῷ τε καὶ τῷ συμπαπιστῇ Νικολάῳ τῷ Παπαδοπούλῳ Κομνηνῷ, Καθηγητῇ ἐν Παταύτῳ, διαπράξῃ τὴν ἐπὶ τῷ λατινικῷ δόγμα ἐπιστροφὴν τῶν Ἑλλήνων. Καὶ πρῶτον μὲν συνενοήθη ὁ φράτωρ μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἐξαδέλφου Γεωργίου τοῦ Σκελλάρη (μόνου ἀπάντων τῶν Ὀρθοδόξων κακοδόξως προστατεύοντος τὸν Μελέτιον) καὶ ἐμηχανήθησαν ὅπως ἀπορρίψωσιν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Συλλόγου πᾶσαν ἱκετείαν τῆς Ἀδελφότητος. Καὶ ὄντως, ἀπέρριψαν ἔντομόν τινα, μάλιστα δὲ δικαιοτάτην ἀναφορὰν, πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνθεῖσαν τῇ 7. Ἰουλίου 1707. (75), καίπερ ἐξ ἐκείνων οὐκ ἔλειπέ τις καταδικάζων τὸν Μελέτιον, ὡς ἄνθρωπον φιλοτάραχον, καὶ καινοτόμον, καὶ ὑποκριτήν. Πολλῆς δὲ τύβης καὶ ἀγανακτήσεως γενομένης ἐν μέσῳ τῶν Ὀμογενῶν, συμβουλεύεται δὲ ἐπιστολῆς ὁ φράτωρ τὸν ἐν Παταύτῳ Παπαδόπουλον· ὅς τις, ἐπειδὴ πικντάπασιν ἀπεδοκίμαζε τὴν βικίαν εἰς ἑτερόδοξον ὁμολογίαν κατανάγκασ-